

gernjene. V njenih lasih se vidi vsahnjena magnoljna cvetlica. Njene ustnice, podobne pred dvema jutroma uterganemu popku vertnice, so kakor da bi hrepenele in se smehljale. Na njenih bleščeče belih licih se vidi tam pa tam sinja žilica. Njene lepe oči so zaperte, njene blage noge sklenjene, in njene alabasterne roke deržé razpelo iz ebenovega lesa na persih; škapulir njene obljube ji visi na vratu. Očarana se zdí po angelji tužnosti in po dvojnem spanji — nedolžnosti in groba. Bolj nebeškega nisem nikdar še vidil. Kdor bi ne bil vedil, da je to mlado dekle živo bilo, bi jo bil lahko za kip spijočega devištva vzel.

Duhovni ne preneha celo noč moliti. Jez sedim tiho pri zgnavji mertvaške postelje Atale svoje. — Kolikokrat sem deržal, ko je spala, njeno milo glavo na svojih kolenih! Kolikokrat sem se nad-njo nagnival, da bi njen dih čul in dihal! Sedaj pa se ne vzdiguje ne glas ne dihljej iz teh oterpnjenih pers, in zastonj čakam, da bi se zbudila!

Mesec razsvetljuje s svojo bledo baklo to mertvaško čuvanje. Vsred noči se vzdiguje kakor bela vestalka, ki na grobu svoje tovaršice joče. Kmalo razširi po gojzdih tisto sladko skrivnost tužnosti, ki jo rada starim hrastom in starim bregom morja pripoveduje. Od časa do časa pomaka duhovnik cvetečo vejico v posvečeni vodi, jo stresa in polni noč z duhom nebeškega balzama. Včasih poje po nekem starem napevu naslednje tihe starodavnega pesnika z imenom Job:

„Prešel sem kakor cvetlica; vsahnil kakor trava na polji; čemu je bila podeljena svetloba revežu, in življenje tistim, katerih serca so polne britkosti!“

Tako popeva starček. Njegov resnobni, po pevu nekoliko spremenjeni glas plava po tihoti puščav. Ime Boga in groba se vzdiguje iz vseh odmevov, iz vseh rek in iz vseh gojzdov. Gerlenje virginskih golobov, slap potoka na gori, in glas zvona, ki popotnike kliče, se meša s tem mertvaškim petjem, in zdí se kakor da bi se slišal od dalječ v germovji smerti zbor umerlih puščavnikovemu glasu odgovarjati.

V tem se napravijo proti izhodu zlate pruge. Kragulji vpijejo na skalah in kune se povračajo v votle breste: to nama je znamenje Atalinega spreveda. Jez vzamem truplo na svoje rame; puščavnik z lopato v roki gré pred menoj. Od skale do skale stopava nazdol; starost in smert ovirate enako najine stopinje. Pri pogledu psa, ki naji je bil v gojzdu našel, in ki nama sedaj, veselo skakljaje, drugo pot kaže, se v solzah topim. Večkrat zagernejo kakor černo ogrinjalo Atalini dolgi lasjé, s katerimi juterni veterci igrajo — moje oči; večkrat me prisili teža bremena blago mertvo v mah položiti in poleg njega sestí, da bi novo moč zadobil. Poslednjič prideva do kraja, ki ga je bila moja tuga določila, in stopiva doli pod mostov obok. O sin moj, ko bi bil vidil mladega divjaka in starega puščavnika, kako sta v puščavi eden proti drugemu klečala! kako s svojimi rokami za revno dekle, ktereга truplo je poleg nju v posušeni strugi nekega potoka ležalo, grob kopala.

Ko je najino delo doveršeno, preneseva blago mertvo v njeno zemeljno posteljo. Oh, nadjal sem se, da ji bom drugačno posteljo napravil!... Nekoliko prahú vzamem v roko svojo in vprem, poln groze in molčé, poslednjikrat svoje oči na Atalino obličje. Na to potrosim zemljo spanja na čelo osemnajstih spomlad; malo po malem vidim obličje sestre svoje zginiti in blagost njeno se za zagrinjalo večnosti skriti; njene persi molé še nekaj časa iz černih tal kakor se vzdiguje bel limbar iz temne zemlje. „Lopez, zaupijem sedaj, glej, sin tvoj pokopuje hčer tvojo!“ — in zakrijem Atalo z zemljo spanja.

V jamo se verneva, in jez povem misijonarju sklep, ki sem ga bil storil, pri njem ostati. Svetnik, ki je serce človeško čudovito poznal, spozna mojo misel in zvijačo moje tuge. „Šaktas, Utalisov sin! mi pravi, dokler je Atala živela, sem te sam nagovarjal pri meni ostati; sedaj pa se je osoda tvoja spremenila: svoji domovini si se dolžan. Veruj mi, sin moj, žalost ni večna; prej ali potlej je mora konec biti, ker serce človeško ni večno; to je ena naših

velikih revnost, da ne moremo dolgo časa še nesrečni biti. Verni se k Mešasebu; pojdi tolažit mater svojo, ki vsak dan po tebi joče in ki tvoje pomoči potrebuje. Daj se v veri Atale svoje podučiti, kakor hitro k temu priložnost najdeš, in spomni se, da si ji obljubil kreposten in kristjan biti. Njeni grob bom jez tū varoval. Pojdi, sin moj. Bog, duša sestre tvoje in serce starega prijatla tvojega te bo spremljalo“.

To so bile besede moža, ki v skalovji stanuje; njegova veljavnost je bila prevelika, njegova modrost pregloboka, da bi ga ne bil ubogal. Precej naslednji dan zapustim častitljivega starčka, ki me na serce stisne, in mi svoje poslednje svete, svoj poslednji blagoslov in svoje poslednje solze daruje. K grobu se podam in se čudim, da na stanovanji smerti majhen križ najdem, kakor se po brodolomu še jambor vidi. Iz tega sklenem, da je bil puščavnik ponoči na grob molit prišel. To znamenje prijateljstva in vere mi storí veliko solz prelití. Mikalo me je, grob odpreti in ljubo svojo še enkrat viditi; pa nek pobožen strah mi to ubrani. Na novoprekopano zemljo sedem — en komolec naslanjam na kolena, glavo si z roko podpiram, in se pogreznem v najbritkejše sanje. O Renat, tū sem pervikrat resnobno premišljeval!... Druzega nisem več ko star jelen, ki so ga zime obelile; moje leta se merijo z leti vrane: in vendar pri vseh mnogih dnevih, ki se mi nad glavo kopičijo, pri vsi dolgi skušnji življenja nisem našel še nobenega človeka, ktereга bi ne bile sanje v blaženosti prevarile, nobenega serca, ki bi kakošne skrivne rane ne imelo. Na videz narjasnejše serce je enako naravnemu studentu alašnaške (Aalachna) savane: poveršje se zdí pokojno in čisto, ko pa na dno pogledaš, vidiš groznega krokodila, ki ga studenec v svoji vodi redí.

Sončni izhod in zahod sem vidil tū — v kraji tuge; sedaj pa se napravljam naslednje jutro o prvem štokeljnem vpitji posvečeni grob zapustiti. Vzdignem se od njega kakor od mejnika, od ktereга se hočem na pot kreposti vreči. Trikrat zakličem Atalinovo dušo in trikrat odgovori duh puščave pod mertvaškim obokom na moje klicanje. Potem pozdravljam izhod in zagledam na neki stezi dalječ na hribu puščavnika, ki je v kočó kakošnega reveža šel. Veržem se na kolena, objamem grob in zaupijem: „Spi v miru tū — v ptuji zemlji, o prenesrečno dekle! V plačilo ljubezni, prognanstva in smerti svoje imaš sedaj to, da te še celó Šaktas zapustí! Nato se ločim, vés v solzah zalit, od Lopez-ove hčere in se odteržem od teh krajev, pustivši pri podnožji naravnega spomenika še veličastniši spominek — ponižni grob kreposti. (Konec sl.)

Dopisi.

Nad Salionzo takraj Minčia. *) „Ljubi prijatelj! Pod prostim nebom na hribu nad Salionzo takraj Minčia Ti pišem te verstice, da tudi Vi zveste, kako se je obnašal naš regiment v kervavem in terdovratnem boji 24. dan p. m. — 23. zvečer smo prišli v Pozzolengo sovražniku naprot, 24. zjutraj smo imeli zapoved, ob osmih se dalje podati; pa že pred sedmimi smo slišali na naši levi strani strašno gromenje tepov, kjer se je 5. kerdelo že s Francozi vojskovalo. Vedoželjni smo hiteli na gričke gledat bojevanje, od kodar so se sovražno in naše topništvo kakor tudi naše in bojevajoče verste dobro vidile, kar naenkrat prižvižgajo v naš tabor sovražne krogle Sardincev. Sami Sardinci so nas namreč nenadoma zalezli. Pa kakor vihar se je vsula naša tropa za njimi, in unel se je tisti kervavi boj, ki je celih 14 ur terpel. Naš 1. batalijon s polkovnikom spredaj je prvi napadel močnega sovražnika, pa se je mogel v začetku preveliki sili umakniti. Svitli izgled hrabrega polkovnika Dorninger-ja je kmalo begajoče zbral in z

*) Posnetek iz prijateljskega pisma, ki nam je bil prijazno za naš list podan. Vred.

neumakljivo serčnostjo so pregnali Sardince v njih doline in luknje. 1. batalijon se je bojeval z regimentom Rainer vred. Nevedočji, kam iti, je polkovnik na kratko sklenil: „Le pojdimo, kjer pokajo in streljajo, tam bomo gotovo sovražnika našli“. Sovražna krogla je polkovniku čako prestrelila in druga na nogi kožo obrila. Grenadirbatalijon, 2. in 3. batalijon so bližej vkup se bili. V začetku sem se pa na mestu zadrževal, kjer so ranjene obvezovali; ko sem vse ranjene sam previdil, se nisem mogel več zadržati, in sem šel iskat svojih ljudi. Bog me je varoval na bojišču, in le zaupanje, da me bo Bog v tolažbo nesrečnih obvaroval, mi je dalo gotovost, da me ne sme nesreča zadeti. (Gosp. dopisnik imenuje sedaj oficirje, ki so smert storili na bojišču ali pa so bolj ali manj ranjeni bili). Do dveh popoldne se je naša armada tako dobro držala, da smo si bili zmage svesti. Neizrečeno veliko Sardincev smo vjeli, druge vse zapodili. Pa previhani Francoz, ko je to zaduhal, je precej v Milan in v Alesandrio telegrafiral, in v silni hitrici mu je proti večeru pomoč pritekla; naenkrat, kakor bi bile iz zemlje izrastle, so priderle nove spočite francozke trume nad nas, in unel se je boj, ki se popisati ne dá ravno v tistem hipu, ko sem jez mirno umirajoče Piemonteze, ki so na polji ležali, prevedoval. Naenkrat, ko se ozrem, vidim, da sem ravno v sredi med našimi in med sovražnikom, ki so se čez mojo glavo streljali. Po vseh štirih sem lezel iz verste streljanja, da sem prišel v versto ali linio topniškega strela. Ta kraj je bil manj nevaren, ker so krogle bolj visoko brenčale; od tod sem se na levo stran privlekel, da sem srečno in le slučajno veliko cesto našel. To se je godilo v strašnem viharji, ki je točo metal in prah vzdigoval, da se nič vidilo ni. In ravno ta vihar je veliko kriv, da popoldan nam ni sreča tako prijazna bila, kakor zjutraj, ker sovražnik je imel nevihto za herbtom, mi pa v očeh. Naš regiment, posebno 2. batalijon, se je prav možko obnašal; veliko jih je za pohvalo in poslavljenje zaznamovanih, posebno Dejak, Cramolini, Braun itd.

Na Reki 8. julija. — š. — Tudi nas so Francozi že obiskali. Kaj ne, da se bojo čudili naši braveci nad to novico! Višji naši vladi pa se to že pred ni mogoče zdélo, zato je velela vsem uradnikom, naj bojo pripravljeni, ako bi utegnil sovražnik priti, se umakniti v bolj notranje kraje naše dežele proti Zagrebu, družino svojo pa pustiti doma. In glejte, 6. dan t. m. popoldne ob šestih prijadrate res dve francozke vojne ladii; poveljnik pokliče mestnega župana k sebi na ladijo; mestni župan gré berž; z njim pa grejo še rusovski, belgiški in rimski konsul kot pogovorniki (parlamentérji). Francozki poveljnik jih izprašuje to in uno: je li kaj vojakov in koliko v okolici reški? itd. Potem se posloví od njih in jim reče, naj potolažijo mestne prebivavce, da se jim nič žalega zgodilo ne bode; drugo jutro ob štirih bote ladii spet zapustile Reko. Res so Francozi drugo jutro ob petih jadrane od tod, pa obljubili so, kmali spet priti. Po tem takem imamo nepovabljenih gostov tem pred pričakovati, ker le 7 ur od nas na otoku Lošinji malem (Lussin piccolo*) biva že francozka armada in so ondotni ces. uradniki že danes le-sem pribežali. Lahko si naši braveci mislijo, v kakošnem neizrečenem strahu smo bili vsi tisti večer, ko ste sovražne ladii pred našim mestom stale! Tukajšni vojaki so vsled višjega ukaza mogli berž marsirati iz mesta; tudi cesarski uradniki skoraj vseh oblastnij so se podvzivali 6. dan t. m. ob osmih zvečer Reko zapustiti; vzeli so seboj iz kancelij najvažniše pisma in kase; tudi telegraf je bil že preč poslan. Drugi dan pa, ko ste sovražne ladii odrinile, se je sopet vse vernilo nazaj. To pot nas je Francoz le vstrašil, — kaj bode počel drugi pot, kdo vé! (Po tem dopisu se je, kakor se v da-

današnjem „novičarji“ bere, marsikaj novega prigodilo; Francoz obrača, Bog pa oberne! Vred.)

Iz Laporja 1. julija. — r. — Nikdar se še ni bralo v „Novicah“ od naših skritih krajev, pa tudi ni čuda, ker se tukaj malokdaj kaj zanimivega prigodi, in ker mi tako rekoč po svetu malo znani v ljubem miru samotni živimo. Včeraj je pa bilo vse veselo in živo; privrelo je od vseh bližnjih far veliko ljudstva v naše tihe Laporje, ker smo posebno slovesnost obhajali; blagoslovile so se namreč nove orglje v naši cerkvi. Cerkev je bila natlačena s pobožnimi, ki so željno veličastno-mili glas novih orgelj poslušali. V pripravnem ogovoru se je pričujočim razodel namen orgelj v cerkvi. Da je vsem nazočim govornikova beseda v serce segla, se je vidilo očitno iz tega, da je pri sv. maši vsa cerkev kakor iz enega gerla navadne cerkvene pesmi popevala. V raji misli človek da je, kjer v cerkvi vse ljudstvo poje. Zeleti bi bilo, da bi v tej reči učniki ljudskih šol si bolj prizadevali! — Bilo je k tej slovesnosti tudi povabljen več v orgljarstvu zvedenih mož, naj bi jih poskusili in sodili. Vsi so bili ene misli, da so orglje zares delo pravega mojstra. Naj tedaj njegovo ime po „Novicah“ širocemu svetu razglasim in ga duhovnim gospodom živo priporočim! Adalbert Kafka iz Marburga, dasiravno še malo okrog znan, je pokazal, da je v svojem delu zares umeten mož. Veliko jih je sicer, ki se z orgljami pečajo pa le malo je pravih mojstrov, dosti več je kazimojstrov, ki sicer na videz lepe orglje napravijo ali v mehaniki njih in harmonii se prav ne iznajdejo; pri naših orgljah se pa pred vsem odlikujete te dve lastnosti. Hvala tedaj, komur hvala gré!

Iz Železnikov 8. julija. — Danes okoli 10. ure zjutraj smo zapazili pri nas na obnebi prikazek, ki je v podobi velikanske mavrice okrog in okrog solnce obdajal; obnebe je bilo nekoliko omrenjeno in solnce je sijalo kakor skozi sito; barve kolobarja so se proti jugu in severju posebno razločno kazale; poznej se je nebo še nekoliko bolj pooblačilo, pa kmalo se zopet razjasnilo, in v tem je tudi kolobar minul. Terpelo je vse skupaj okoli ene ure. Proti večeru smo imeli hud piš z dežjem. Da ljudje o temu prikazku marsikaj ugibujejo, ni treba praviti. — V naših hribih, posebno v Jelovici in bohinskih gorah se klata mnogo vojaških begunov; največ so Lah. Pretekli teden so preiskovali tukajšni žandarji najprej Jelovico, potem pa se združili v okolici Triglava z graničarji, ki so v enakem poslu prišli od Tomina, kjer jih nek stoji cel batalijon. Zajeli so o ti priliki več begunov, ktere so v Tomin gnali in tam so prejeli zaslepljeni siromaki žalostno plačilo svoje nezvestobe. Naj bi bilo to vsem njihovim bratom v svarilen izgled.

Jos. Levičnik.

Iz svetega Križa na Dolenskem 1. julija F. K. — Prihodnji teden se bo pričelo taisto delo, ktero je pri nas skoraj najbolj potrebno; začeli bojo namreč novo šolo zidati, ktera pa letos ne more popolnoma izdelana biti, ampak samo toliko, da zidovje pride pod streho, da se do dobrega osuši in drugo leto prav do čistega izdelata. — Žitno polje, hvala Bogu, prav dobro stoji zunaj ljubega krompirja, kteremu se že zdaj cima močno suši, ravno tako kakor lansko leto, pa večidel na bolj debelih zemljah, na plitvih in pešenih pa ne tako. Tudi vinska terta se dozda prav dobro obuaša, in je v lepem vremenu že večidel ozvela; sleherna je obilno grojzdičev nastavila. Če kaka nesreča čez viske gore ne pride, se bo dovelj sladkega vinca pridelalo. — Tudi bčele se sedaj v lepem vremenu prav dobro obnašajo, ker so se dobro oživile v kostanjevem cvetju. Kostanja, kteri sedaj najbolj cvetè, je pri nas dosti in se za nič slabeje ne šteje kakor ajda, ako lepo cvetè.

Iz okolice novomeške. * V okolici naši sterno žito lepo zerno kaže, kar je toliko bolj veselo, ker je bila rija leta 1857 in 1858 sternino tako posmodila, da pičli pridelk skoraj nobene cene ni imel, ker je zerno le otrobe

*) Lošinji mali, Lošinji Veliki, Cres, Kerk itd. so kvarnarski ali horvaški otoki v zalivu ali zatoku jadranskega morja med primorjem istrskim in dalmatinskim.

dajalo, moke pa skoraj nič. Krompir je že na več njivah črn viditi! — V Novo mesto, pravijo, pride v kosarno in vojaški magacin več sto ranjenih vojakov. Al škoda, da ravno pretečeno spomlad se je iz kosarne vsa oprava, to je, postelje, mize, stoli itd. prav po ceni v dražbi prodala.

Iz Ljubljane. Danes (v torek) popoldne ob 1/2 5. je presvitla cesarica iz Dunaja prišla v Ljubljano, kamor iz Laškega pridejo jutri tudi presvitli cesar. Ali se bota kaj več časa tukaj mudila ali ne, ne vemo; tudi to nam še ni znano, ali grejo cesar potem spet na Laško nazaj ali s cesarico na Dunaj; to pa je gotovo, da so se gospod deželni poglavar s svojo rodovino preselili v škofijo, ker v njih stanovanšču bote stanovale Nj. Veličanstvi. Sprejem ljubeznjive cesarice je bil kaj serčen in vesel.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz bojišča na Laškem. Vojska je potihnila za 5 tednov: to je imenitna novica, ktera je nepričakovana nam v saboto došla in pred katero so se skrile sedaj vse druge novice. Nihče res ni pričakoval, da bo mahoma potihnil vojskini hrup, ker se je ravno poslednje dni od silnih priprav za nov in določen boj povsod bralo. Francozi so na vrat na nos v Lyon-u nabirali vojakov vsake verste, so pisali po Zuave in Turčine, — arsenalom je došel ukaz, uliti 3 milijone kanoninih kugel za napad Peschiere in Verone, — velike železne možnarje, s kterimi so streljali Sevastopolje, so začeli že pridno vlačiti proti Veroni, — slavni francozki oblonar ali zrakoplavec Godard se je z mnogimi oficirji že vdruživ podal v svojem oblenu (balonu) nad terdnjavo Peschiero, da so vidili, kako stoji avstrijska armada in koliko je je v terdnjavi, — admiralu Dopowy-u je bilo že ukazano, cesarja Napoleona na ladii v Rimini spremiti, od kodar se bo, kadar bo Verona okoli in okoli zaperta, podal na jadranskem morji do Benetk, kadar se bo začelo bombardiranje tega mesta; — poveljnik veroneške terdnjave fml. Urban je prebivavcom tega mesta oklicati dal, naj se oskerbijo za več mescev s potrebnim živežem, in kteri ga nimajo, naj Verono zapustijo. V vsem tem hrupu pa je nenadoma prišla novica, da bo po dogovoru francozkega in našega cesarja za 5 tednov potihnila vojska. Kakor se sedaj za gotovo vé, je cesar Napoleon ponudil našemu cesarju to premirje in cesar naš je poterdil ta predlog. Danes nam doide iz Verone telegrafno naznanilo, da so presvitli naš cesar, spremljeni do fzm. barona Hess-a, fml. grofa Grün-a, barona Kellner-a, barona Schlitter-ja, Raming-a in več družih višjih oficirjev se 11. dan t. m. na povabilo cesarja Napoleona podali v Villafranco in se ondi snidili z njim. Kaj je bilo ondi sklenjeno, še ni znano; to pa je gotovo, da bode vojska mirovala do 15. dneva prihodnjega mesca. Vladni francozki časnik „Moniteur“ od 8. t. m. je pa novici, ki je oklicala odušek vojski, pridjal berž nekoliko pelina, rekši, da ni misliti, da za tega voljo, ker je vojska za 5 tednov potihnila, bi bilo že konec vojske; pogajanje za mir se pa vendar more v tem času začeti. 8. dan t. m. sta fzm. Hess in maršal Vaillant podpisala premirje, ktero dopušča, da vse kupčijske ladije morejo ta čas svobodno po jadranskem morji sém ter tje se voziti. — Mnogo se sedaj ugibuje, kaj da je Napoleona napotilo, da je našemu cesarju ponudil začasno ustavo vojske? Največ se misli, da cesar Napoleon ni tega storil sam od sebe, ampak da predlogi pruske vlade, s kterimi ste se tudi združile rusovska in angleška vlada, so to opravili; kaj in kako pa se mu je na serce govorilo, da je dal odušek vojski, še ni celó nič znano. Al kmali se bo zvedilo, pri čem da smo. Do velikega Šmarna tedaj ne bomo nič več slišali od vojske, ampak le od diplomatičnih pogovorov. Bog daj, da bi nam veliki Šmaren prinesel stanoviten mir! — Kursi so po ti novici močno poskočili. — Iz Verone se je zdaj zvedilo,

da je v veliki vojski na Kresa dan naših v vsem skupaj ranjenih bilo: 4 generali, 485 oficirjev in 10,160 vojakov; smert storilo je: 91 oficirjev, 2261 vojakov; pogreša se pa 59 oficirjev in 9229 vojakov.

Iz Dunaja. Ministerstvo notranjih oprav je soglasno z višjim armadnim poveljstvom dovolilo, da vse to, kar je veljalo za oprosteno od vojašine pri prvi letošnji rekrutbi, ima veljati tudi za sedanjo drugo.

— Ker se je zasledilo več razposlancov, kteri se po našem cesarstvu klatijo in laške vojake zapeljujejo, da bi cesarju prisego prelomili, je nagla sodba ali goreča pravica za vojake po vseh deželah našega cesarstva oklicana.

— Kakor je že veliko miloserčnih sester hitelo na laško bojišče iz mnogih dežel našega cesarstva, tako se je že tudi več miloserčnih bratov iz Dunaja, Českega in Marskega podalo v Verono.

— Ukaz dnarstvenega ministerstva od 1. t. m. določuje ceno kron na 13 gold. in 50 kr. nov. dn., polkron pa na 6 gold. in 75 kr.; po ti ceni se morajo od 1. dneva t. m. ti tolarji za vse plačila od vseh ces. kas jemati tako dolgo, dokler se jim ne določi druga cena.

Iz Tersta 8. julija. Angleške ladije bojo zapustile jadransko morje. Francozke ladije mirujejo; pred Benetkami je le še ena sama francozka linejna ladija.

Iz Zadra 7. julija. Tudi nam Dalmatincom ni sovražnik prizanesel. Francozka ladija (fregata) „Impetuese“ imenovana je začela danes v našo terdnjavo bombe metati; posadka naše terdnjave, ne lena, jih je metala na sovražno ladijo nazaj; boj je terpel od 8. ure do pol desete; kar naenkrat potihne strel in francozka ladija jadra naprej; berž ko ne ji je kaka bomba kako rebro polomila; našim se ni nobena škoda zgodila. Imenovana francozka vojna ladija je namreč terjala, naj se izpusti francozka kupčijska ladija „Raoul“, ktero so naši vjeli in v tukajšni luki zaperto deržali; al sila Francozov ni obveljala. Še le ko so cesar Franc Jožef dovolili, naj se vjeta ladija izpusti, se je to zgodilo.

Iz Prage. „Praž. Nov.“ pravijo, da ni res, da bi bil natis Palackove „zgodovine česke“ vsled višjega povelja ustavljen; gosp. Palacki je deželnim stanovom, za ktere zgodovino česko piše, poslal pretekli mesec le odlomek rokopisa za 5. zvezek; na to je pa odgovor dobil, da se pred ne more začeti natiskovanje 5. zvezka, dokler ni celi rokopis gotov.

Iz Benetk. Cesarski ukaz od 30. junija zapoveduje cesarskim uradnikom to-le: Vsak cesarski uradnik ima do zadnje ure v službi na svojem mestu ostati; ako pa sovražnik pride in cesarska armada zapusti ta ali uni kraj, naj se poda z njo od ondot; če zavolj kakega posebnega zadržka tega ne morejo storiti, naj ostanejo kjer so, pa službi svoji se morajo odpovedati; kdor služi sovražno vlado, se bode kot izdajavec kaznoval. — Neizrečeno veseli so bili tukajšni uradniki, ko se jim je namesto papirnatega dnarja (vaglia) ta mesec njih plača spet v srebru izplačala. — Po cesarskem ukaz se imajo etape cesarski armadi na Laškem sploh le iz deželnega zaklada plečevati, kteri ima vsaki mesec 120 milijonov goldinarjev v srebru naštetih.

Iz Verone 5. julija. Strašna vročina — se piše časniku „Fremd. Bl.“ — nas kuha in čedalje več je bolnikov za vročinsko boleznijo (tifusom). Da se več prostora za bolnike dobiva, pošiljajo vsaki dan po 6 do 800 ranjenih ali drugih manj nevarnih bolnikov proti Beneškemu, Primorskemu, Krajskemu itd. Cesar sami večkrat obiščejo bolnišnice in tolažijo bolnike. V armadi sovražnikovi mora pa še veliko več bolnih biti zavolj močirja okoli Mantove in Peschiere. Na terdnjavo Peschiersko so Sardinci že večkrat streljati začeli, — al kugle njih še obzidja terdnjave niso dosegle.